

<p style="text-align: center;">disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה-O</p>		<p style="text-align: center;">מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>		<p style="text-align: center;">מקרא-key</p>			
תענית-סדר תעניות אלו		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
מימרא							
מעשה ששלחו לחוני המעגל וכו'.					◊	כג.	
פעם אחת יצא רוב אדר ולא ירדו גשמים. שלחו לחוני המעגל: התפלל וירדו גשמים התפלל ולא ירדו גשמים.		תנו רבנן:			○	כג.	
עג עוגה ועמד בתוכה, כדרך שעשה בחקוק הנביא, שנאמר (חקוק ב') על משמתי אעמדה ואתיצבה על מצור וגו'.		[חוני המעגל]			○	◊	כג.
אמר לפניו: רבונו של עולם בניך שמו פניהם עלי שאני כבן בית לפניך, נשבע אני בשמך הגדול שאיני זו מכאן עד שתרחם עלי בניך. התחילו גשמים מנטפין					○	כג.	
רבי, ראינוך ולא נמות. כמדומין אנו שאין גשמים יורדין אלא להתיר שבעתך.		אמרו לו תלמידיו:			○	כג.	
אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי בורות שיחיו ומערות. ירדו בועף, עד שכל טפה וטפה כמלא פי חבית. ושיערו חכמים שאין טפה פחותה מלוג.					○	כג.	
רבי, ראינוך ולא נמות. כמדומין אנו שאין גשמים יורדין אלא לאבד העולם.		אמרו לו תלמידיו:			○	כג.	
אמר לפניו: לא כך שאלתי, אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתיקנן, עד שעלו כל העם להר הבית מפני הגשמים.					○	◊	כג.
רבי, כשם שהתפללת שירדו, כך התפלל וילכו להם.		אמרו לו:			○	כג.	
כך מקובלני שאין מתפללין על רוב הטובה. אף על פי כן, הביאו לי פר הודאה. הביאו לו פר הודאה. סמך שתי ידיו עליו		אמר להם: [חוני המעגל]			○	◊	כג.
ואמר לפניו: רבונו של עולם עמך ישראל שהוצאת ממצרים אינן יכולין לא ברוב טובה ולא ברוב פורענות, כעסת עליהם - אינן יכולין לעמוד, השפעת עליהם טובה - אינן יכולין לעמוד, יהי רצון מלפניך שיפסקו הגשמים והיא ריוח בעולם.					○	◊	כג.
מיד נשבה הרוח ונתפורו העבים, וזרח החמה, ויצאו העם לשדה והביאו להם כמהין ופטירות.					○	כג.	
אלמלא חוני אתה - גזרני עליך נידוי. שאילו שנים כשני אליהו שמפתחות גשמים בידו של אליהו לא נמצא שם שמים מתחלל על ידך? אבל מה אעשה לך שאתה מתחטא לפני המקום ועושה לך רצונך, כבן שמתחטא על אביו ועושה לו רצונך. ואומר לו: אבא, הוליכני לרחצני בחמין, שטפני בצונן, תן לי אגוזים, שקדים, אפרסקים, ורמונים - ונתן לו. ועליך הכתוב אומר (משלי כ"ג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתיך. מה שלחו בני לשכת הגזית לחוני המעגל: (איוב כ"ב) ותגור אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. ותגור אמר - אתה גזרת מלמטה, והקדוש ברוך הוא מקיים מאמרך מלמעלה. ועל דרכיך נגה אור - דור שהיה אפל הארת בתפלתך, כי השפילו ותאמר גוה - דור שהיה שפל הגבהת בתפלתך, ושח עינים יושע - דור ששח בעונו הושעתו בתפלתך, ימלט אי נקי - דור שלא היה נקי מלאתו בתפלתך, ונגמלט כבר כפיך - מלאתו במעשה ידך הברורין.		תנו רבנן:			■	כג.	
כל ימיו של אותו צדיק היה מצטער על מקרא זה (תהלים קכ"ו) שיר המעלות בשבוע ה' את שיבת ציון היינו כחולמים.		רבי יוחנן:			■	◊	כג.
מי איכא דניים שבעין שנין בחלמא?		אמר: [חוני המעגל]			○	כג.	
יומא חד הוה אזל באורחא, חזייה לההוא גברא דהוה נטע חרובא, אמר ליה: האי, עד כמה שנין טעיין? - אמר ליה: עד שבעין שנין. - אמר ליה: פשיטא לך דחייית שבעין שנין? - אמר ליה: האי גברא עלמא בחרובא אשכחתייה, כי היכי דשתלי לי אבהתי - שתלי נמי לבראי.					○	◊	כג.
יתבי, קא כריך ריפתא, אתא ליה שינתא, ניס. אהדרא ליה משוניתא, איכסי מעינא, וניס שבעין שנין.					○	כג.	
כי קם חזייה לההוא גברא דהוה קא מלקט מינייהו. אמר ליה: את הוא דשתלתייה? - אמר ליה: בר בריה אנא. אמר ליה: שמע מינה דניימי שבעין שנין. חזא לחמריה דאתיילידא ליה רמכי רמכי.					○	כג.	
אזל לביתיה, אמר להו: בריה דחוני המעגל מי קיים? - אמרו ליה: בריה ליתא, בר בריה איתא. אמר להו: אנא חוני המעגל. לא הימנוהו.					○	כג.	
אזל לבית המדרש, שמעינהו לרבנן דקאמרי: נהירן שמעתתין כבשני חוני המעגל, דכי הוי עייל לבית מדרשא, כל קושיא דהוה להו לרבנן הוה מפרק להו. אמר להו: אנא ניהו, ולא הימנוהו, ולא עבדי ליה יקרא כדמבעי ליה. חלש דעתיה. בעי רחמי ומית.					○	◊	כג.
היינו דאמרי אינשי: או חרותא או מיתותא.		רבי:			■	◊	כג.
אבא חלקיה בר בריה דחוני המעגל הוה, וכי מצטרין עלמא למיטרא הוה משדרי רבנן לגביה ובעי רחמי, ואתי מיטרא.		[אבא חלקיה]			○	◊	כג.
זימנא חדא איצטרין עלמא למיטרא, שדור רבנן זוגא דרבנן לגביה למבעי רחמי דניתי מיטרא.					○	כג.	
אזול לביתיה ולא אשכחוהו, אזול בדברא ואשכחוהו דהוה קא רפיק. יהבו ליה שלמא ולא אסבר להו אפיה. בפניא, כי הוה מנקט ציבי, דרא ציבי ומרא בחד כתפא, וגלימא בחד כתפא. כולה אורחא לא סיים מסאני, כי מטי למיא - סיים מסאניה. כי מטא להוימי והיגי - דלינהו למינה. כי מטא למתא נפקה דביתיהו לאפיה כי מיקשטא. כי מטא לביתיה עלת דביתיהו ברישא, והדר עייל איהו, והדר עיילי רבנן. יתיב וכריך ריפתא, ולא אמר להו לרבנן תו כרוכו. פלג ריפתא לינוקי, לקשישא - חדא, ולזוטרא - תרי.					○	◊	כג.
אמר לה לדביתהו: ידענא דרבנן משום מיטרא קא אתו, ניסק לאיגרא וניבעי רחמי, אפשר דמרצי הקדוש ברוך הוא וייתי מיטרא. ולא נחזיק טיבותא לנפשין.					○	כג.	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סקו לאיגרא, קם איהו בחדא זויתא ואיהי בחדא זויתא, קדים סלוק ענני מהך זויתא דדביתהו.												○
כי נחית, אמר להו: אמאי אתו רבנן?	[אבא חלקיה]											○
שדרי לן רבנן לגבי דמר למיבעי רחמי אמטרא.	אמרו ליה:											○
ברוך המקום שלא הצריך אתכם לאבא חלקיה.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
ידעינן דמיטרא מחמת מר הוא דאתא, אלא לימא לן מר הני מילי דתמיה לן:	אמרו ליה:											○
מאי טעמא כי יהינא למר שלמא לא אסבר לן מר אפיה?	[אמרו ליה]											^
שכיר יום הואי, ואמינא לא איפגר.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
ומאי טעמא דרא מר ציבי אחד כתפיה וגלימא אחד כתפיה?	[אמרו ליה]											^
טלית שאולה היתה, להכי - שאלי, ולהכי - לא שאלי.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
מאי טעמא כולה אורחא לא סיים מר מסאניה, וכי מטי למיא סיים מסאניה?	[אמרו ליה]											^
כולה אורחא חזינא, במיא - לא קא חזינא.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
מאי טעמא כי מטא מר להיזמי והיגי דלינהו למניה?	[אמרו ליה]											^
זה מעלה ארוכה וזה - אינה מעלה ארוכה.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
מאי טעמא כי מטא מר למתא נפקא דביתהו דמר כי מיקשטא?	[אמרו ליה]											^
כדי שלא אתן עיני באשה אחרת.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
מאי טעמא עיילא היא ברישא והדר עייל מר אבתרה, והדר עיילינן אנן?	[אמרו ליה]											^
משום דלא בדקיתו לי.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
מאי טעמא כי כריך מר ריפתא לא אמר לן איתו כרוכו?	[אמרו ליה]											^
משום דלא נפישא ריפתא, ואמינא לא אחזיק בהו ברבנן טיבותא בחנם.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
מאי טעמא יהיב מר לינוקא קשישא חדא ריפתא ולוטרטא תרי?	[אמרו ליה]											^
האי קאי בביתא, והאי יתיב בבי כנישתא.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
ומאי טעמא קדים סלוק ענני מהך זויתא דהוות קיימא דביתהו דמר, לענא דידיה?	[אמרו ליה]											^
משום דאיתתא שכיחא בביתא, ויהבא ריפתא לעניי ומקרבא הנייתה ואנא יהיבנא זוזא, ולא מקרבא הנייתה. אי נמי הנהו בירויני דהוו בשיבבותן, אנא בעי רחמי דלימותו, והיא בעיא רחמי דליהדרו בתיבתא. ואהדרו.	אמר להו: [אבא חלקיה]											○
חנן הנחבא בר בריתא דחוני המעגל הוה.												○
כי מצטריך עלמא למיטרא הוו משדרי רבנן ינוקי דבי רב לגביה, ונקטי ליה בשיפולי גלימיה ואמרו ליה: אבא, אבא, הב לן מיטרא.												○
אמר לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, עשה בשביל אלו שאין מכירין בין אבא דיהיב מיטרא לאבא דלא יהיב מיטרא.	[חנן הנחבא]											○
ואמאי קרי ליה חנן הנחבא												^
מפני שהיה מחביא עצמו בבית הכסא.												○
תא חזי מה בין תקיפי דארעא דישראל לחסידי דבבל.	רבי זריקא לרב ספרא:											■
חסידי דבבל - רב הונא רב חסדא, כי הוה מצטריך עלמא למיטרא אמרי: ניכניף הדדי וניבעי רחמי, אפשר דמירצי הקדוש ברוך הוא דייתי מיטרא.												○

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-!תירוק- proof-ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תקיפי דארעא דישראל - כגון רבי יונה אבוה דרבי מני, כי הוה מצטריך עמא למיטרא הוה עייל לביתיה, ואמר להו: הבו לי גואלקי, ואיזיל ואיתי לי בוזא עיבורא. כי הוה נפיק לברא, אזיל וקאי בדוכתא עמיקתא, דכתיב (תהלים ק"ל) ממעמקים קראתיך ה', וקאי בדוכתא צניעא, ומכסי בשקא, ובעי רחמי, ואתי מיטרא.	[רבי יונה אבוה דרבי מני]											כג.
אייתי מר עיבורא?	כי הוה אתי לביתיה אמרי ליה:											כג.
אמינא, הואיל ואתא מיטרא השתא - רווח עלמא.	אמר להו: [רבי יונה אבוה דרבי מני]											כג.
ותו, רבי מני בריה הוה קא מצערי ליה דבי נשיאה. אישתטח על קברא דאבוה, אמר ליה: אבא, אבא, הני מצערו לי.	[רבי מני]											כג.
יומא חד הוה קא חלפי התם, אינקוט כרעא דסוסותייהו, עד דקבילו עלייהו דלא קא מצערו ליה.												כג.
ותו, רבי מני הוה שכיח קמיה דרבי יצחק בן אלישיב. אמר ליה: עתירי דבי חמי קא מצערו לי.	[רבי מני]											כג.
ליענו	אמר: [רבי יצחק בן אלישיב]											כג.
ואיענו.												כג.
קא דחקו לי.	אמר: [רבי מני]											כג.
ליעתרו	אמר: [רבי יצחק בן אלישיב]											כג.
ואיעתרו.												כג.
לא מיקבלי עלי אינשי ביתי.	אמר: [רבי מני]											כג.
מה שמה?	אמר ליה: [רבי יצחק בן אלישיב]											כג.
חנה.	[רבי מני]											כג.
תתייפי חנה	[רבי יצחק בן אלישיב]											כג.
ונתייפת.												כג.
קא מגנדרא עלי.	אמר ליה: [רבי מני]											כג.
אי הכי - תחזור חנה לשחרוריתה.	אמר ליה: [רבי יצחק בן אלישיב]											כג.
וחזרה חנה לשחרוריתה.												כג.
הנהו תרי תלמידי דהוו קמיה דרבי יצחק בן אלישיב												כג.
ניבעי מר רחמי עלן דניחכים טובא	אמרו ליה:											כג.
עמי היתה ושלחתי.	אמר להו: [רבי יצחק בן אלישיב]											כג.
רבי יוסי בר אבין הוה שכיח קמיה דרבי יוסי דמן יוקרת, שבקיה ואתא לקמיה דרב אשי.												כג.
יומא חד שמעיה דקא גריס:												כד.
השולה דג מן הים בשבת, כיון שיבש בו כסלע - חייב.	[רב אשי] אמר שמואל:											כד.
וליאמר מר ובין סנפירין	אמר ליה: [רבי יוסי בר אבין]											כד.
ולא סבר לה מר דההיא רבי יוסי בן רבי אבין אמרה?	אמר ליה: [רב אשי]											כד.
אנא ניהו.	אמר ליה: [רבי יוסי בר אבין]											כד.
ולאו קמיה דרבי יוסי דמן יוקרת הוה שכיח מר?	אמר ליה: [רב אשי]											כד.
הן	אמר ליה: [רבי יוסי בר אבין]											כד.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומאי טעמא שבקיה מר ואתא הכא?	אמר ליה: [רב אשי]											○
גברא דעל בריה ועל ברתיא לא חס - עלי ידי היכי חייס?	אמר ליה: [רבי יוסי בר אבין]											○
בריה מאי היא												^
יומא חד הוה אגרי ליה אגרי בדברא, נגה להו ולא אייתי להו ריפתא. אמרו ליה לבריה: כפינן הוה יתבי תותי תאניתא, אמר: תאנה, תאנה הוציא פירותיך ויאכלו פועלי אבא. אפיקו ואכלו. אדהכי והכי אתא אבוה. אמר להו: לא תינקטו בדעתייכו, דהאי דנגהנא - אמצוה טרחנא, ועד השתא הוא דסגאי. אמרו ליה: רחמנא לישבעך כי היכי דאשבען בריך. - אמר להו: מהיכא? אמרו: הכי והכי הוה מעשה. אמר לו: בני, אתה הטרחת את קונך להוציא תאנה פירותיה שלא בזמנה - יאסף שלא בזמנו.												○
ברתיא מאי היא?												^
הויא ליה ברתיא בעלת יופי. יומא חד הוה לההוא גברא כריא בהוצא וקא חזי לה. אמר לו: מאי האי? - אמר ליה: רבי, אם ללוקחה לא זכיתי, לראותה לא אזכה? - אמר לה: בתי, קא מצערת להו לבריייתא - שובי לעפריך, ואל יכשלו ביך בני אדם.												○
הויא ליה ההוא חמרא, כדהוה אגרי לה כל יומא, לאורתא הוה משדרי לה אגרה אגבה ואתיא לבי מרה. ואי טפו לה או בצרי לה - לא אתיא. יומא חד אינשו זוגא דסנדלי עלה, ולא אזלה עד דשקלונה מינה, והדר אזלה.												○
אלעזר איש בירתא כד הוה חזי ליה גבאי צדקה הוה טשו מיניה, דכל מאי דהוה גביה יהיב להו.												○
יומא חד הוה סליק לשוקא למיזבן דנוניא לברתיא, חזויהו גבאי צדקה טשו מיניה. אזל ורהט בתרייהו, אמר להו: אשבעתיכו, ממאי עסקיתו? אמרו ליה: ביתום ויתומה. אמר להו: העבודה שהן קודמין לבתי. שקל כל דהוה - בהדיה ויהב להו.	[אלעזר איש בירתא]											○
פש ליה חד זוזא, זבן ליה חיטי, ואסיק שדייה באכלבא.												○
אתאי דביתוהו, אמרה לה לברתיא: מאי אייתי אבוך?												○
אמרה לה: כל מה דאייתי - באכלבא שדיתיה.												○
אתיא למיפתח בבא דאכלבא חזת אכלבא דמליא חיטי, וקא נפקא בצינורא דדשא, ולא מיפתח בבא מחיטי. אזלא ברתיא לבי מדרשא, אמרה ליה: בא וראה מה עשה לך אוהבך - אמר לה: העבודה הרי הן הקדש עלרך. ואין לך בהן אלא כאחד מעניי ישראל.												○
רבי יהודה נשיאה גזר תעניתא, בעי רחמי ולא אתא מיטרא.												○
כמה איכא משמואל הרמתי ליהודה בן גמליאל אוי לו לדור שכן נתקע, אוי לו למי שעלתה בימיו כך	אמר: [רבי יהודה נשיאה]											○
חלש דעתיה ואתא מיטרא.												○
דבי נשיאה גזר תעניתא, ולא אודעינהו לרבי יוחנן ולריש לקיש. לצפרא אודעינהו												○
הא לא קבילנא עלך מאורתא	ריש לקיש לרבי יוחנן:											⚡
אנן בתרייהו גררינן.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											!
דבי נשיאה גזר תעניתא ולא אתא מיטרא.												○
(במדבר ט"ו) והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה, משל לכלה שהיא בבית אביה, כל זמן שעיניה יפות - אין כל גופה צריכה בדיקה, עיניה טרוטות - כל גופה צריכה בדיקה.	תנא להו אושעיא זעירא דמן חברייא:											■
אתו עבדיה ורמו ליה סודרא בצוריה, וקא מצערו ליה.												○
אמרו להו בני מאתיה: שבקיה, דהא נמי מצער לך, כיון דחזינן דכל מיליה לשום שמים - לא אמרי ליה מידי ושבקין ליה, אתון נמי שבקוהו.												○
רבי גזר תעניתא ולא אתא מיטרא.												○
נחית קמיה אילפא, ואמרי לה רבי אילפי, אמר: משיב הרוח - ונשא זיקא, מוריד הגשם - ואתא מיטרא.												○
אמר ליה: מאי עובדך?												○
אמר ליה: דיינא בקוסטא דחיקא דלית ביה חמרא לקידושא ואבדלתא, טרחנא ואתינא חמרא לקידושא ואבדלתא ומפיקנא להו ידי חובתייהו.												○
רב איקלע לההוא אתרא, גזר תעניתא ולא אתא מיטרא.												○

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>■ מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נחית קמיה שליחא דצבורא, אמר משיב הרוח ונשב זיקא, אמר מוריד הגשם - ואתא מיטרא												◊
אמר ליה: מאי עובדך?												◊
אמר ליה: מיקרי דרדקי אנא ומקרינא לבני עניי כבני עתירי, וכל דלא אפשר ליה לא שקלינא מיניה מידי. ואית לי פירא דכוורי, וכל מאן דפשע - משחדינא ליה מיניהו, ומסדרינן ליה, ומפייסינן ליה, עד דאתי וקרי.												◊
רב נחמן גזר תעניתא, בעא רחמי ולא אתא מיטרא.												◊
שקלוה לנחמן חבוטו מן גודא לארעא.	אמר: [רב נחמן]											◊
חלש דעתיה, ואתא מיטרא.												◊
רבה גזר תעניתא, בעי רחמי ולא אתא מיטרא.												◊
אמרו ליה: והא רב יהודה כי הוה גזר תעניתא אתא מיטרא												◊
מאי אעביד? אי משום תנויי - אנן עדיפינן מיניהו דבשני דרב יהודה כל תנויי בנזיקין הוה, ואנן קא מתנינן בשיתא סדרין, וכי הוה מטי רב יהודה בעוקצין האשה שכובשת ירק בקדירה ואמרי לה זיתים שכבשן בטרפיהן טהורין אמר הויית דרב ושמואל קא חזינא הכא ואנן קא מתנינן בעוקצין תליסר מתיבתא. ואילו רב יהודה, כי הוה שליף חד מסאנא - אתי מיטרא. ואנן קא צוהינן כולי יומא וליכא דאשגה בן. אי משום עובדא - אי איכא דחזא מידי לימא אבל מה יעשו גדולי הדור שאין דורן דומה יפה.	אמר להו: [רבה]											◊
רב יהודה חזא הנהו בי תרי דהוו קא פרצי בריפתא												◊
שמע מינה איכא שבעא בעלמא. יהיב עיניה, הוה כפנא.	אמר: [רב יהודה]											◊
שמעיה דמר דשכיח קמיה ניעשייה דליפוק בפתחא דסמוך לשוקא.	אמרו ליה רבנן לרב כהנא בריה דרב נחוניא:											◊
עשייה ונפק לשוקא. חזא כנופיא, אמר להו: מאי האי? אמרו ליה: אכוספא דתמרי קיימי, דקא מזדבן. אמר: שמע מינה כפנא בעלמא.												◊
אמר ליה לשמעיה: שלוף לי מסאניי. שלף ליה חד מסאנא, ואתא מיטרא. כי מטא למישלף אחרינא - אתא אליהו ואמר ליה: אמר הקדוש ברוך הוא: אי שלפת אחרינא מחריבנא לעלמא.												◊
אנא הוה קאימנא אגודא דנהר פפא, חזאי למלאכי דאידימו למלהי דקא מייתי חלא ומלונחו לארבי והוה קמחא דסמידיא. אתו כולי עלמא למיזבן.	רב מרי ברה דבת שמואל:											◊
מהא לא תיזבונן, דמעשה נסים הוא. למחר אתיין ארבי דחיטי דפרזינא.	אמר להו:											◊
רבא איקלע להגרונאי, גזר תעניתא ולא אתא מיטרא.												◊
ביתו כולי עלמא בתעניתייכו.	אמר להו: [רבא]											◊
מי איכא דחזא חילמא לימא.	למחר אמר להו: [רבא]											◊
לידיי אקריין בחלמי שלם טב לרב טב מריבון טב דמטוביה מטיב לעמיה מהגרונאי:	אמר להו רבי אלעזר מהגרונאי:											◊
שמא מינה עת רצון היא מבעי רחמי.	אמר: [רבא]											◊
בעי רחמי ואתי מיטרא.												◊
ההוא גברא דאיחייב נגדא בבי דינא דרבא משום דבעל נכרית, נגדיה רבא ומית. אשתמע מילתא בי שבור מלכא, בעא לצעורי לרבא												◊
אמרה ליה איפרא הורמיז אימיה דשבור מלכא לברה: לא ליהוי לך עסק דברים בהדי יהודאי, דכל מאן דבעיין ממרייהו - יהיב להו.												◊
אמר לה: מאי היא?												◊
בעין רחמי ואתי מיטרא.												◊
אמר לה: ההוא משום דזימנא דמיטרא הוא. אלא לבעו רחמי האידנא, בתקופת תמוז, וליתי מיטרא.												◊
שלחה ליה לרבא: כוין דעתך ובעי רחמי דליתי מיטרא.												◊
בעי רחמי ולא אתי מיטרא. אמר לפניו: רבונו של עולם (תהלים מ"ז) אלהים באזנינו שמענו אבותינו ספרו לנו פעל פעלת בימיהם בימי קדם, ואנו בעינינו לא ראינו	[רבא]											◊

disputants-חולקים-♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement-■ ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof-■
---	--

תענית-סדר תעניות אלו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אתא מיטרא עד דשפוך מרובי דצפורי לדיגלת.												○	כד:
אתא אבוה איתחזי ליה בחלמיה, ואמר ליה: מי איכא דמיטרה קמי שמיא כולי האי? אמר												○	כד:
שני דוכתיה, למחר אשכחיה דמרשם פורייה בסכיני.												○	כד:
רב פפא גזר תעניתא ולא אתא מיטרא												○	כד:
חלש ליביה, שרף פינכא דדייסא ובעי רחמי ולא אתא מיטרא.	[רב פפא]											○	כד:
בר אושפזתי: אי שרף מר פינכא אחריתי דדייסא - אתי מיטרא.	אמר ליה רב נחמן:											○	כד:
איכסיף, וחלש דעתיה, ואתא מיטרא.												○	כד:
רבי חנינא בן דוסא הוה קא אזיל באורחא אתא מיטרא.												○	כד:
אמר לפניו: רבונו של עולם, כל העולם כולו בנחת וחנינא בצער? פסק מיטרא. כי מטא ל לפניו: רבונו של עולם כל העולם כולו בצער, וחנינא בנחת? אתא מיטרא.	[רבי חנינא בן דוסא]											○	כד:
מאי אהניא ליה צלותא דכהן גדול לגבי רבי חנינא בן דוסא.	רב יוסף:											⚡	כד:
היה מתפלל תפלה קצרה בבית החיצון.	דתנן:											■ ⚡	כד:
מאי מצלי?												^	כד:
יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתהא השנה הזו גשומה ושחונה.	רבין בר אדא ורבא בר אדא דאמרי תרוייהו משמיה דרב יהודה:											!	כד:
שחונה מעלייתא היא? אדרבה, גריעותא היא												⚡	כד:
אלא: אם שחונה - תהא גשומה וטלולה. ואל יכנס לפניך תפילת עוברי דרכים.												!	כד:
לא יעדי עביד שולטן מדבית יהודה, ואל יהו עמך ישראל צריכין להתפרנס זה מזה, ולא ל	רב אחא בריה דרבא מסיים משמיה דרב יהודה:											!	כד:
בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת: כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני מערב שבת לערב שבת.	רב יהודה אמר רב:											○	כד:
הוה רגילא דביתהו למיחמא תנורא כל מעלי דשבתא ושדייא אקטרתא, משום כיסופא												○	כד:
הוה לה הך שיבתא בישתא. אמרה: מכדי, ידענא דלית להו ולא מידי, מאי כולי האי? אז איכספא ועיילא לאינרונא, איתעביד לה נסא דחזיא לתנורא מלא לחמא, ואגנא מלא ליי												○	כה:
אמרה לה: פלניא, פלניא אייתי מסא, דקא חריך לחמיך.												○	כה:
אמרה לה: אף אנא להכי עיילי.												○	כה:
אף היא להביא מרדה נכנסה, מפני שמלומדת בנסים.	תנא:											■	כה:
אמרה ליה דביתהו: עד אימת ניזיל ונצטער כולי האי? אמר לה: מאי נעביד? - בעי רחמי בעא רחמי, יצתה כמין פיסת יד ויהבו ליה חד כרעא דפתורא דדהבא.												○	כה:
חזיא בחלמא עתידי צדיקי דאכלי אפתורא דדהבא דאית ליה תלת כרעי ואיהו אפתורא דו												○	כה:
אמר לה: ניחא לך דמיכל אכלי כולי עלמא אפתורא דמשלם ואנן אפתורא דמיחסר? אמרו נעביד? - בעי רחמי דנשקלינהו מינד.												○	כה:
בעי רחמי ושקלוהו												○	כה:
גדול היה נס אחרון יותר מן הראשון.	תנא:											■	כה:
דמיהב יהבי, מישקל - לא שקלי.	דגמירי:											■ ■	כה:
חד בי שמי חזייה לברתיה דהוות עציבא, אמר לה: בתי למאי עציבתי? - אמרה ליה: כלי לי בכלי של שמן, והדלקתי ממנו אור לשבת. - אמר לה: בתי, מאי אכפת לך? מי שאמר יאמר לחומץ וידלוק.												○	כה:
היה דולק והולך כל היום כולו, עד שהביאו ממנו אור להבדלה.	תנא:											■	כה:

<p>disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ◊ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו																		
מימרא																		
מאן דאמר																		
רבי חנינא בן דוסא הווי ליה הנך עיזי, אמרו ליה: קא מפסדן. אמר: אי קא מפסדן - ניכלינהו דובי, ואי לא - כל חדא וחדא תיתי לאורתא דובא בקרנייהו. לאורתא איתי כל חדא וחדא דובא בקרנייהו. הוה ליה ההיא שיבתא דקא בניה ביתא. ולא מטו כשורי. אתיא לקמיה, אמרה ליה: בניתי ביתי ולא קמטו כשוראן - אמר לה: מה שמך? אמרה ליה: איכו. - אמר: איכו נימטו כשוריך.																		כה.
הגיעו, עד שיצאו אמה לכאן ואמה לכאן.	תנא:																	כה.
סניפין עשאום.	יש אומרין:																	כה.
אני ראיתי אותו הבית, והווי קורותיו יוצאות אמה לכאן ואמה לכאן. ואמרו לי: בית זה שקירה רבי חנינא בן דוסא בתפלתו.	תניא, פלימו:																	כה.
ורבי חנינא בן דוסא מהיכן הווי ליה עזים? והא עני הוי.																		כה.
אין מגדלין בהמה דקה בארץ ישראל	ועוד, אמרו חכמים:																	כה.
מעשה ועבר אדם אחד על פתח ביתו והניח שם תרנגולין, ומצאתן אשתו של רבי חנינא בן דוסא, ואמר לה: אל תאכלי מביציהן. והרבו ביצים ותרנגולין, והיו מצערין אותם, ומכרן, וקנה בדמיהן עזים. פעם אחת עבר אותו אדם שאבדו ממנו התרנגולין, ואמר לחבירו: בכאן הנחתי התרנגולין שלי. שמע רבי חנינא, אמר לו: יש לך בהן סימן? - אמר לו: הן. נתן לו סימן ונטל את העיזין, והן הן עיזי דאיתו דובי בקרנייהו.	רב פנחס:																	כה.
רבי אלעזר בן פדת דחיקא ליה מילתא טובא.																		כה.
עבד מלתא ולא הוה ליה מידי למטעם, שקל ברא דתומא ושדייה בפומיה, חלש לביה ונים.																		כה.
אזול רבנן לשיולי ביה, חזיוהו דקא בכי וחייך, ונפק צוציתא דנורא מאפותיה.																		כה.
מאי טעמא קבכית וחייכת?	כי אתער אמרו ליה:																	כה.
דהוה יתיב עמי הקדוש ברוך הוא, ואמרי ליה: עד מתי אצטער בהאי עלמא? ואמר לי: אלעזר בני, ניחא לך דאפכיה לעלמא מרישא? אפשר דמתילדת בשעתא דמווני.	אמר להו: [רבי אלעזר בן פדת]																	כה.
אמרי לקמיה: כולי האי, ואפשר? אמרי ליה: דחיי טפי או דחיינא? אמר לי: דחייית. אמרי לקמיה: אם כן, לא בעינא. אמר לי: בהאי אגרא דאמרת לא בעינא - יהיבנא לך לעלמא דאתי תליסרי נהרוותא דמשחא אפרסמון דכיינ דמענגת בהו.																		כה.
אמרי לקמיה: האי, ותו לא? - אמר לי: ולחברך מאי יהיבנא? - אמרי ליה: ואנא מגברא דלית ליה בעינא?																		כה.
מחיינ באסקוטלא אפותאי, ואמר לי: אלעזר ברי, גירי בך, גירי?																		כה.
רבי חמא בר חנינא גזר תעניתא ולא אתא מיטרא																		כה.
והא רבי יהושע בן לוי גזר תעניתא ואתי מיטרא	אמרו ליה:																	כה.
דניתי וניכוין דעתין, אפשר דתברי ציבורא לבייהו דאתי מיטרא.	אמר להו: [רבי חמא בר חנינא]																	כה.
בעון רחמי ולא אתי מיטרא.	אמרו ליה:																	כה.
ניחא לכו שיבא מטר בשבילנו?	אמר להו: [רבי חמא בר חנינא]																	כה.
הן	אמרו ליה:																	כה.
אמר: רקיע רקיע, כסי פניך לא איכסי. אמר: כמה עזין פני רקיע																		כה.
איכסי, ואתא מיטרא.																		כה.
לוי גזר תעניתא ולא אתא מיטרא																		כה.
אמר לפניו: רבוננו של עולם עלית וישבת במרום ואין אתה מרחם על בניך.																		כה.
אתא מיטרא, ואיטלע.																		כה.
לעולם אל יטיח אדם דברים כלפי מעלה, שהרי אדם גדול הטיח דברים כלפי מעלה - ואיטלע, ומנו - לוי.	רבי אלעזר:																	כה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>																
תענית-סדר תעניות אלו		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
מימרא																		
והא גרמא ליה? והא לוי אחוי קידה קמיה דרבי ואיטלע																	כה.	
הא והא גרמא ליה.																	כה.	
רבי חיאי בר לולייני שמעינהו להנך ענני דקאמרי: ניתו וניתבי מיא בעמוון ומואב.																	כה.	
אמר לפניו: רבוננו של עולם, כשנתת תורה לעמך ישראל חזרת על כל אומות העולם ולא קיבלוה, ועכשיו אתה נותן להם מטר? שדו הכא																	כה.	
שדיוה אדוכתיהו.																	כה.	
מאי דכתיב (תהלים צ"ב) צדיק כתמר יפרח כארו בלבנון ישגה, אם נאמר תמר למה נאמר ארו, ואם נאמר ארו למה נאמר תמר? אילו נאמר תמר ולא נאמר ארו הייתי אומר: מה תמר אין גזעו מחליף - אף צדיק חס וחלילה אין גזעו מחליף, לכך נאמר ארו, אילו נאמר ארו ולא נאמר תמר, הייתי אומר: מה ארו אין עושה פירות - אף צדיק חס וחלילה אין עושה פירות, לכך נאמר תמר ונאמר ארו.		דרש רבי חיאי בר לולייני:																כה.
וארו גזעו מחליף?																	כה:	
הלוקח אילן מחבירו לקוץ - מגביהו מן הקרקע טפה, וקוצץ. בסדן השקמה - שני טפחים, בבתולת השקמה - שלשה טפחים, בקנים ובגפנים - מן הפקק ולמעלה. בדקלים ובארוזים - חופר למטה ומשריש, לפי שאין גזעו מחליף.		והתניא:															כה:	
הכא במאי עסקינן בשאר מיני ארוזים, כדרבה בר הונא.																	כה:	
עשרה מיני ארוזים הן, שנאמר: (ישעיהו מ"א) אתן במדבר ארו שטה והדס וגו'.		דאמר רבא בר הונא:															כה:	
מעשה ברבי אליעזר שגזר שלש עשרה תעניות על הצבור ולא ירדו גשמים. באחרונה התחילו הצבור לצאת. אמר להם: תקנתם קברים לעצמכם? געו כל העם בבכיה, וירדו גשמים.		תנו רבנן:															כה:	
שוב מעשה ברבי אליעזר שירד לפני התיבה ואמר עשרים וארבע ברכות ולא נענה. ירד רבי עקיבא אחריו, ואמר: אבינו מלכנו אין לנו מלך אלא אתה. אבינו מלכנו למענך רחם עלינו, וירדו גשמים. הווי מרגני רבנן. יצתה בת קול ואמרה: לא מפני שזה גדול מזה, אלא שזה מעביר על מידותיו, וזה אינו מעביר על מדותיו.																	כה:	
עד מתי יהו הגשמים יורדין והצבור פוסקין מתעניתם? כמלא ברך המחרישה, דברי רבי מאיר.		תנו רבנן: [רבי מאיר]															כה:	
בחרבה - טפה, בביונית - טפחיים, בעבודה - שלשה טפחים.		חכמים:															כה:	
אין לך טפה מלמעלה, שאין תהום יוצא לקראתו שלשה טפחים.		תניא, רבי שמעון בן אלעזר:															כה:	
והא תניא טפחיים																	כה:	
לא קשיא: כאן - בעבודה, כאן - בשאינה עבודה.																	כה:	
כשמנסכין את המים בחג, תהום אומר לחבירו: אבע מימך, קול שני ריעים אני שומע, שנאמר (תהלים מ"ב) תהום אל תהום קורא לקול צנורך וגו'.		רבי אלעזר:															כה:	
לדידי חזי לי האי רידיא דמי לעיגלא ופירסא שפוטתיה וקיימא בין תהומא תתאה לתהומא עלאה, לתהומא עלאה אמר ליה: חשור מימך, לתהומא תתאה אמר ליה: אבע מימך. שנאמר (שיר השירים ב') הנצנים נראו בארץ וגו'.		רבה:															כה:	
היו מתענין וירדו גשמים קודם הנץ החמה כו'.																	כה:	
היו מתענין וירדו להם גשמים, קודם הנץ החמה - לא ישלימו, לאחר הנץ החמה - ישלימו, דברי רבי מאיר.		תנו רבנן: [רבי מאיר]															כה:	
קודם חצות לא ישלימו, לאחר חצות - ישלימו.		רבי יהודה:															כה:	
קודם תשע שעות - לא ישלימו, לאחר תשע שעות - ישלימו. שכן מציינו באחאב מלך ישראל שהתענה מתשע שעות ולמעלה, - שנאמר (מלכים א' כ"א) הראית כי נכנע אחאב וגו'.		רבי יוסי:															כה:	
רבי יהודה נשיאה גזר תעניתא וירדו להם גשמים לאחר הנץ החמה, סבר לאשלומינהו		[רבי יהודה נשיאה]															כה:	
קודם חצות ואחר חצות שנינו.		אמר ליה רבי אמי:															כה:	
שמואל הקטן גזר תעניתא וירדו להם גשמים קודם הנץ החמה, כסבורין העם לומר שבחו של צבור הוא																	כה:	
אמשול לכם משל, למה הדבר דומה - לעבד שמבקש פרס מרבו, אמר להם: תנו לו ואל אשמע קולו.		אמר להם: [שמואל הקטן]															כה:	
שוב שמואל הקטן גזר תעניתא, וירדו להם גשמים לאחר שקיעת החמה. כסבורים העם לומר שבחו של צבור הוא																	כה:	

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ◌ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אמר להם שמואל:											
לא שבח של צבור הוא, אלא אמשול לכם משל, למה הדבר דומה - לעבד שמבקש פרס מרבו, ואמר להם: המתינו לו עד שיתמקמק ויצטער, ואחר כך תנו לו.												
ולשמואל הקטן שבחו של צבור היכי דמי?												
אמר משיב הרוח - ונשב זיקא, אמר מוריד הגשם - ואתא מיטרא.												
מעשה וגזרו תענית בלוד כל.												
ונימא הלל מעיקרא?												
לפי שאין אומרים הלל אלא על נפש שבעה וכרס מלאה.	אביי ורבא דאמרי תרווייהו:											
איני?												
והא רב פפא איקלע לבי כנישתא דאבי גובר, וגזר תענית וירדו להם גשמים עד חצות, ואמר הלל, ואחר כך אכלו ושתו	[רב פפא]											
שאני בני מחווא דשכיחי בהו שכרות.												
הדרן עלך סדר תעניות אלו												

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראייה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

תענית- בשלשה פרקים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ז ח ט י כ
בשלשה פרקים בשנה כהנים נושאים את כפיהן ארבע פעמים ביום: בשחרית, במוסף, במנחה, ובנעילת שער - בתעניות ובמעמדות, וביום הכפורים.		■
אלו הן מעמדות: לפי שנאמר (במדבר כ"ח) צו את בני ישראל את קרבני לחמי, וכי היאך קרבנו של אדם קרב והוא אינו עומד על גביו? התקינו נביאים הראשונים עשרים וארבעה משמרות, על כל משמר ומשמר היה מעמד בירושלים של כהנים של לויים ושל ישראלים.		■
הגיע זמן המשמר לעלות, כהנים ולויים - עולים לירושלים וישראל שבאותו משמר מתכנסין לעריהן וקוראים במעשה בראשית.		■
ביום הראשון: בראשית ויהי רקיע, בשני: יהי רקיע ויקוו המים, בשלישי: יקוו המים ויהי מארת, ברביעי: יהי מארת וישרצו המים, בחמישי: ישרצו המים ותוצא הארץ, בששי תוצא הארץ ויכלו השמים.		■
פרשה גדולה קורין אותה בשנים, והקטנה - ביחוד.		■
בשחרית ובמוסף ובמנחה נכנסין וקורין על פיהן כקורין את שמע.		■
ערב שבת במנחה לא היו נכנסין מפני כבוד השבת.		■
כל יום שיש בו הלל - אין מעמד בשחרית, קרבן מוסף - אין בנעילה, קרבן עצים - אין במנחה, דברי רבי עקיבא.	[רבי עקיבא]	■
קרבן מוסף - אין במנחה, קרבן עצים - אין בנעילה.	אמר לו בן עזאי: כך היה רבי יהושע שונה:	■
חזר רבי עקיבא להיות שונה כבן עזאי.		■
זמן עצי כהנים והעם תשעה: באחד בניסן - בני ארץ בן יהודה. בעשרים בתמוז - בני דוד בן יהודה. בחמשה באב - בני פרעוש בן יהודה, בשבעה בו - בני יונדב בן רכב. בעשרה בו - בני סנאה בן בנימין. בחמשה עשר בו - בני זתוא בן יהודה, ועמהם כהנים ולויים וכל מי שטעה בשבטו, ובני גונבי עלי ובני קוצעי קציעות. בעשרים בו - בני פחת מואב בן יהודה. בעשרים באלול - בני עדין בן יהודה. באחד בטבת - שבו בני פרעוש שניה.		■
באחד בטבת לא היה בו מעמד, שהיה בו הלל וקרבן מוסף וקרבן עצים.		■
חמשה דברים אירעו את אבותינו בשבעה עשר בתמוז, וחמשה בתשעה באב.		■
בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות, ובטל התמיד, והובקעה העיר. ושרף אפוסטמוס את התורה והעמיד צלם בהיכל.		■
בתשעה באב נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, וחרב הבית בראשונה ובשניה, ונלכדה ביתר, ונחרשה העיר.		■
משנכנס אב ממעטין בשמחה.		■
שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה - אסור מלספר ומלכבס. ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת.		■
ערב תשעה באב - לא יאכל אדם שני תבשילין, לא יאכל בשר ולא ישתה יין.	[ת"ק]	■
ישנה	רבן שמעון בן גמליאל:	■
מחייב בכפיית המטה	רבי יהודה:	■
ולא הודו לו חכמים.	[חכמים]	■
לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לבייש את מי שאין לו, כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים, ומה היו אומרות: בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה, (משלי ל"א) שקר החן והבל היפי אשה יראת ה' היא תתהלל, ואומר: (משלי ל"א) תנו לה מפרי ידיה ויהללה בשערים מעשיה.	רבן שמעון בן גמליאל:	■
וכן הוא אומר (שיר השירים ג') צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו, ביום חתנתו - זה מתן תורה, וביום שמחת לבו - זה בנין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו.	[רבן שמעון בן גמליאל]	■
בשלשה פרקים בשנה כהנים נושאים את כפיהם כל.		■
תעניות ומעמדות מי איכא מוסף?		?
חסורי מיחסרה והכי תנני: בשלשה פרקים כהנים נושאים את כפיהן כל זמן שמתפללין, ויש מהן ארבעה פעמים ביום: שחרית, ומוסף, מנחה, ונעילת שער. ואלו הן שלשה פרקים: תעניות, ומעמדות, ויום הכפורים.		■
זו דברי רבי מאיר, אבל חכמים אומרים: שחרית ומוסף - יש בהן נשיאת כפים, מנחה ונעילה - אין בהן נשיאת כפים.	רב נחמן אמר רבה בר אבהו:	■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>key-מקרא-:</p>													
תענית-בשלשה פרקים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מימרא																	
מאן חכמים																	כו:
רבי יהודה היא.																	כו:
שחרית ומוסף, מנחה ונעילה, כולן יש בהן נשיאת כפים, דברי רבי מאיר		דתניא: [רבי מאיר]															כו:
שחרית ומוסף - יש בהן נשיאת כפים, מנחה ונעילה - אין בהן נשיאת כפים.		רבי יהודה:															כו:
נעילה יש בה נשיאת כפים, מנחה - אין בה נשיאת כפים.		רבי יוסי															כו:
במאי קמפילגי?																	כו:
כל יומא טעמא מאי לא פרשי כהני ידיהו במנחתא - משום שכרות, האידינא ליכא שכרות.		רבי מאיר סבר:															כו:
שחרית ומוסף דכל יומא לא שכיח שכרות - לא גזרו בהו רבנן, מנחה ונעילה דכל יומא שכיחא שכרות - גזרו בהו רבנן.		רבי יהודה סבר:															כו:
מנחה דאיתה בכל יומא - גזרו בה רבנן, נעילה דליתה בכל יומא - לא גזרו בה רבנן.		רבי יוסי סבר:															כו:
הלכה כרבי מאיר.		רב יהודה אמר רב:															כו:
נהגו העם כרבי מאיר.		רבי יוחנן:															כו:
מנהג כרבי מאיר.		רבא:															כו:
דרשינן לה בפירקא.		מאן דאמר הלכה כרבי מאיר:															כו:
מידרש לא דרשינן, אורויי מורינן.		מאן דאמר מנהג:															כו:
אורויי לא מורינן, ואי עביד - עביד, ולא מהדרינן ליה.		מאן דאמר נהגו:															כו:
הלכה כרבי יוסי.		רב נחמן:															כו:
והלכה כרבי יוסי.																	כו:
והאידינא מאי טעמא פרשי כהני ידיהו במנחתא דתעניתא?																	כו:
כיון דבסמוך לשקיעת החמה קא פרשי - כתפילת נעילה דמא.																	כו:
דכולי עלמא מיהת שכור אסור בנשיאת כפים, מנהגי מילי?																	כו:
למה נסמכה פרשת כהן מברך לפרשת נזיר? לומר: מה נזיר אסור בין - אף כהן מברך אסור בין.		רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא:															כו:
אי מה נזיר אסור בהרצן - אף כהן מברך אסור בהרצן?		זירא, ואמרי לה אושעיא בר זבדא:															כו:
אמר קרא לשרתו ולברך בשמו מה משרת מותר בהרצן אף כהן מותר בהרצן.		רבי יצחק:															כו:
אי מה משרת בעל מום לא. אף כהן מברך בעל מום לא.																	כו:
הא איתקש לנזיר.																	כו:
ומאי חזית דמקשת לקולא, אקיש לחומרא.																	כו:
אסמכתא נינהו מדרבנן, ולקולא.																	כו:
אלו הן מעמדות לפי שנאמר צו את בני ישראל כל.																	כו:
מאי קאמר?																	כו:
הכי קאמר: אלו הן מעמדות. ומה טעם תיקנו מעמדות - לפי שנאמר (במדבר כ"ח) צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי והיאך קרבנו של אדם קרב והוא אינו עומד על גביו? התקינו נביאים הראשונים עשרים וארבעה משמרות. על כל משמר ומשמר היה מעמד בירושלים של כהנים ושל לויים ושל ישראלים. הגיע זמן משמר לעלות - כהנים ולויים עולין לירושלים.																	כו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

תענית-בשלשה פרקים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	תנו רבנן:											
עשרים וארבעה משמרות בארץ ישראל, ושנים עשרה ביריחו.												כז.
שנים עשרה ביריחו? נפישן להו טובא										ז		כז.
אלא: שנים עשרה מהן ביריחו. הגיע זמן המשמר לעלות, חצי המשמר היה עולה מארץ ישראל לירושלים, וחצי המשמר היה עולה ליריחו כדי שיספקו מים ומזון לאחייהם שבירושלים.												כז.
כהנים ולוים וישראלים מעכבין את הקרבן.	רב יהודה אמר שמואל:											כז.
כהנים ולוים וכלי שיר מעכבין את הקרבן.	במתניתא תנא רבי שמעון בן אלעזר:											כז.
במאי קמפלגי?												כז.
עיקר שירה בפה	מר סבר: [שמואל]											כז.
עיקר שירה בכלי.	ומר סבר: [רבי שמעון בן אלעזר]											כז.
משה תיקן להם לישראל שמונה משמרות. ארבעה מאלעזר וארבעה מאיתמר. בא שמואל והעמידן על שש עשרה, בא דוד והעמידן על עשרים וארבעה, שנאמר: (דברי הימים א' כ"ו) בשנת הארבעים למלכות דוד נדרשו וימצא בהם גבורי חיל ביעזר גלעד.	רב חמא בר גוריא אמר רב:											כז.
משה תיקן להם לישראל שמונה משמרות, ארבעה מאלעזר וארבעה מאיתמר. ובא דוד ושמואל והעמידן על עשרים וארבע, שנאמר: (דברי הימים א' ט') המה יסד דוד ושמואל הראה באמונתם	מיתיבי:											כז.
הכי קאמר: מיסודו של דוד ושמואל הרמתי העמידום על עשרים וארבע.												כז.
משה תיקן להם לישראל שש עשרה משמרות, שמונה מאלעזר ושמונה מאיתמר, וכשרבו בני אלעזר על בני איתמר חלקום והעמידום על עשרים וארבע, שנאמר: (דברי הימים א' כ"ד) וימצאו בני אלעזר רבים לראשי הגברים מן בני איתמר ויחלקום לבני אלעזר ראשים לבית אבות ששה עשר ולבני איתמר לבית אבותם שמונה, ואומר: (דברי הימים א' כ"ד) בית אב אחד אחוז לאלעזר ואחוז אחוז לאיתמר.	תניא אידך:											כז.
מאי ואומר?												כז.
וכי תימא: כי היכי דנפישו בני אלעזר, הכא נמי דנפישו בני איתמר - שמונה מעיקרא ארבעה הוו? תא שמע: בית אב אחד אחוז לאלעזר ואחוז אחוז לאיתמר.												כז.
תיובתא דרב חמא בר גוריא												כז.
תנאי היא, ואנא דאמרי כי האי תנא דאמר שמונה.	אמר לך רב חמא בר גוריא:											כז.
ארבעה משמרות עלו מן הגולה, ואלו הן: ידעיה, חרים, פשחור, ואימר.	תנו רבנן:											כז.
עמדו נביאים שביניהם והחלקום והעמידום על עשרים וארבעה. בללום ונתנום בקלפי, בא ידעיה ונטל חלקו וחלק חבריו - שש. בא חרים ונטל חלקו וחלק חבריו - שש, וכן פשחור, וכן אימר.												כז.
וכן התנו נביאים שביניהם, שאפילו יהויריב ראש משמרת עולה - לא ידחה ידעיה מקומו, אלא ידעיה עיקר ויהויריב טפל לו.												כז:
וישראל שבאותו משמר מתכנסין בעריהן וקורין במעשה בראשית.												כז:
מנהני מילי?												כז:
אלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר (בראשית ט"ו) ויאמר ה' אלהים במה אדע כי אירשנה, אמר אברהם: רבוננו של עולם שמה ישראל חוטאין לפניך אתה עושה להם כדור המבול וכדור הפלגה? אמר ליה: לאו. אמר לפניו: רבוננו של עולם, הודיעני, במה אירשנה? אמר ליה: (בראשית ט"ו) קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת וגו'. אמר לפניו: רבוננו של עולם, תינח בזמן שבת המקדש קיים, בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם? - אמר לו: כבר תקנתי להם סדר קרבנות, בזמן שקוראין בהן לפני - מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפני. ואני מוחל להם על כל עונותיהם.	רבי יעקב בר אחא אמר רב אסי:											כז:
אנשי מעמד היו מתפללין על קרבן אחיהם שיתקבל ברצון, ואנשי משמר מתכנסין לבית הכנסת, ויושבין ארבע תעניות: בשני בשבת, בשלישי, ברביעי, ובחמישי. בשני - על יורדי הים, בשלישי - על הולכי מדברות. ברביעי - על אסכרא שלא תיפול על התינוקות, בחמישי - על עוברות ומיניקות. עוברות - שלא יפילו, מיניקות - שיניקו את בניהם. ובערב שבת לא היו מתענין מפני כבוד השבת, קל וחומר בשבת עצמה.	תנו רבנן:											כז:
באחד בשבת מאי טעמא לא?												כז:
מפני הנוצרים.	רבי יוחנן:											כז:
מפני שהוא שלישי ליצירה.	רבי שמואל בר נחמני:											כז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תענית-בשלשה פרקים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	ריש לקיש:											◊
מפני נשמה יתירה.	דאמר ריש לקיש:											◊
נשמה יתירה ניתנה בו באדם בערב שבת, במוצאי שבת נוטלין אותה ממנו, שנאמר (שמות ל"ד) שבת וינפש - כיון ששבת וי אבדה נפש.												◊
ביום הראשון בראשית ויהי רקיע.	תנא:											◊
בראשית בשנים, יהי רקיע - באחד.												◊
בשלמא יהי רקיע באחד - תלתא פסוקי הוו, אלא בראשית בשנים חמישה פסוקי הויין	ותניא:											◊
הקורא בתורה אל יפחות משלשה פסוקים	רב:											◊
דולג	שמואל:											◊
פוסק.												◊
ורב דאמר דולג, מאי טעמא לא אמר פוסק?												◊
כל פסוקא דלא פסקיה משה - אנן לא - פסקינן ליה.	קסבר:רב]											◊
פוסק	שמואל:											◊
ומי פסקינן?												◊
צער גדול היה לי אצל רבי חנינא הגדול ולא התיר לי לפסוק אלא לתינוקות של בית רבן. הואיל ולהתלמד עשוין.	והאמר רבי חנינא קרא:											◊
ושמואל												◊
התם טעמא מאי - משום דלא אפשר, הכא נמי - לא אפשר.	[שמואל]											◊
פוסק	שמואל:											◊
מאי טעמא לא אמר דולג?												◊
גזירה משום הנכנסין, וגזרה משום היוצאין.	[שמואל]											◊
פרשה של ששה פסוקים קורין אותה בשנים, ושל חמשה ביחיד.	מיתיבי:											◊
ואם הראשון קורא שלשה - השני קורא שנים מפרשה זו, ואחד מפרשה אחרת.	[ת"ק]											◊
שלשה, לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקין.	יש אומרים:											◊
למאן דאמר דולג - לידלוג, ולמאן דאמר פוסק - ליפסוק												◊
שאני התם דאית ליה רווחא.												◊
פרשה גדולה קורין אותה בשנים בשחרית ובמוסף ובמנחה קורין על פיהן כו'.												◊
היכי קאמר? בשחרית ובמוסף קורין אותה בספר, ובמנחה קורין אותה על פה כקורין את שמע. או דלמא הכי קתני: בשחרית קורין אותה בספר, ובמוסף ובמנחה קורין אותה על פה כקורין את שמע?	איבעיא להו:											◊
בשחרית ובמוסף נכנסין לבית הכנסת וקורין כדרך שקורין כל השנה, ובמנחה יחיד קורא אותה על פה.	תא שמע, דתניא:											◊
וכי יחיד יכול לקרות דברי תורה על פה בצבור? אלא: כולן נכנסין וקורין אותה על פה כקורין את שמע.	רבי יוסי:											◊
כל יום שיש בו הלל אין בו מעמד כו'.												◊
מה הפרש בין זה לזה?												◊
הללו דברי תורה, והללו דברי סופרים.												◊
זמן עצי כהנים והעם כו'												◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-בשלשה פרקים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
למה הוצרכו לומר זמן עצי כהנים והעם? אמרו: כשעלו בני הגולה לא מצאו עצים בלשכה, ועמדו אלו והתנדבו משלהם. וכך התנו נביאם שביניהן: שאפילו לשכה מלאה עצים - יהיו אלו מתנדבין משלהן, שנאמר (בחמיה י) והגורלות הפלנו על קרבן העצים הכהנים הלויים והעם להביא לבית אלהינו לבית אבותינו לעתים מזמנים שנה בשנה לבער על מזבח ה' אלהינו ככתוב בתורה.	תנו רבנן:											◊
ועמהם כהנים ולויים וכל מי כו'.												◊
מה היו בני גונבי עלי ובני קוצעי קציעות?	תנו רבנן:											◊
פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שמד על ישראל שלא יביאו עצים למערכה, ושלא יביאו בכורים לירושלים, והושיבו פרוזדאות על הדרכים. כדרך שהושיב ירבעם בן נבט שלא יעלו ישראל לרגל. מה עשו כשרין ויראי חטא שבאותו הדור? הביאו סלי בכורים וחיפום בקציעות, ונטלום ועלי על כתפיהן. וכיון שהגיעו אצל פרוזדאות, אמרו להם: להיכן אתם הולכין? אומרין להם: לעשות שני עגולי דבילה במכתשת שלפנינו, ובעלי שעל כתפינו. כיון שעברו מהן - עיטרום בסלים והביאום לירושלים.	אמרו:											◊
הן הן בני סלמאי הנתופתי.	תנא:											◊
מה הן בני סלמאי הנתופתי?	תנו רבנן:											◊
פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שמד על ישראל שלא יביאו עצים למערכה, והושיבו פרוזדאות על הדרכים כדרך שהושיב ירבעם בן נבט על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל. מה עשו יראי חטא שבאותו הדור? הביאו גזיריהן, ועשו סולמות, והניחו על כתפיהם והלכו להם. כיון שהגיעו אצלן אמרו להם: להיכן אתם הולכין? - אמרו להם: להביא גזולות משובך שלפנינו, ובסולמות שעל כתפינו. כיון שעברו מהן פירקום והביאום והעלום לירושלים.	אמרו:											◊
ועליהם ועל כיוצא בהם הוא אומר (משלי י) זכר צדיק לברכה, ועל ירבעם בן נבט וחבריו נאמר ושם רשעים ירקבו.												◊
בעשרים בו בני פחת מואב בן יהודה.												◊
בני פחת מואב בן יהודה הן הן בני דוד בן יהודה, דברי רבי מאיר.	תנא: [רבי מאיר]											◊
הן הן בני יואב בן צרויה.	רבי יוסי:											◊
בעשרים באלול בני עדין בן יהודה וכו'.												◊
בני עדין בן יהודה הן הן בני דוד בן יהודה, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]											◊
הן הן בני יואב בן צרויה.	רבי יוסי:											◊
באחד בטבת שבו בני פרעוש שניה כו'.												◊
מני מתניתין? לא רבי מאיר, ולא רבי יהודה, ולא רבי יוסי.												‡
אי רבי מאיר - ליתני שבו בני דוד בן יהודה שניה, אי רבי יהודה - ליתני שבו בני דוד בן יהודה שניה, אי רבי יוסי - ליתני שבו בני יואב בן צרויה שניה.												‡
לעולם רבי יוסי, ותרי תנאי אליבא דרבי יוסי.												!
באחד בטבת לא היה בו מעמד כו'.												◊
מאי שנא הלל דדחי דידיה, ומאי שנא מוסף דלא דחי דידיה?	מר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי:											‡
השתא דלאו דידיה דחי - דידיה לא כל שכן	אמר ליה רב אשי:											!
הכי קאמינא לך: לא לידחי אלא דידיה	אמר ליה: [מר קשישא בריה דרב חסדא]											‡
איכא רבי יוסי דקאי כוותך.	אמר ליה: [רב אשי]											!
כל יום שיש בו מוסף - יש בו מעמד	דתניא, רבי יוסי:											!
מעמד דמאי?												^
אילימא מעמד דשחרית												!
הא תנא קמא נמי הכי קאמר.												‡

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- מובאה של פסקה קודמת- מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא קשיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>
---	---

תענית-בשלושה פרקים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא מעמד דמוסף											!	!	כה:
דידיה נמי לא דחי?										ז		!	כה:
אלא דמנחה											!	!	כה:
קרבן עצים דחי?											ז	!	כה:
אלא לאו - דנעילה.											!	!	כה:
שמע מינה: דידיה - דחי, דלאו דידיה - לא דחי, שמע מינה.												!	כה:
וליתני נמי באחד בניסן לא היה בו מעמד מפני שיש בו הלל וקרבן מוסף וקרבן עצים												ז	כה:
וזאת אומרת הלילא דבריש ירחא לאו דאורייתא.	רבא:											!	כה:
שמונה עשר יום בשנה יחיד גומר בהן את הלל, ואלו הן: שמונת ימי החג, ושמונת ימי חג הראשון של פסח, ויום טוב של עצרת. ובגולה עשרים ואחד יום, ואלו הן: תשעת ימי החנוכה, ושני ימים הראשונים של פסח, ושני ימים טובים של עצרת.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוידק:											!	כה:
רב איקלע לבבל, חזינהו דקא קרו הלילא בריש ירחא. סבר לאפסוקינהו. כיון דחזא דקא אמר שמע מינה מנהג אבותיהם בידיהם.	[רב]											○	כה:
יחיד לא יתחיל, ואם התחיל - גומר.	תנא:											■	כה:
חמשה דברים אירעו את אבותינו בשבעה עשר בתמוז וכו'.													כה: <
נשתברו הלוחות מנלן?													כה: ^
בששה לחדש ניתנו עשרת הדברות לישראל	דתניא: [ת"ק]											!	כה:
בשבעה בו.	רבי יוסי:											!	כה:
מאן דאמר בששה ניתנו - בששה ניתנו, ובשבעה עלה משה												!	כה:
מאן דאמר בשבעה - בשבעה ניתנו, ובשבעה עלה משה.												!	כה:
דכתיב (שמות כ"ד) ויקרא אל משה ביום השביעי, וכתוב (שמות כ"ד) ויבא משה בתוך ז והיה משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה. עשרים וארבעה דסיון, ושיתסר דתמוז, מלו בשיתסר בתמוז. נחית אתא ותברינהו ללוחות, וכתוב (שמות ל"ב) והיה כאשר קרב אל ה העגל וישלך מידיו את הלוחות וישבר אתם תחת החר.												!	כה:
בטל התמיד												!	כה: <
גמרא.												!	כה:
הובקעה העיר												!	כה: <
בשבעה עשר הוה? והכתיב (ירמיהו נ"ב) בחדש הרביעי בתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר (ירמיהו נ"ב) ותבקע העיר וגו'												ז	כה:
לא קשיא כאן - בראשונה, כאן - בשניה.	רבא:											!	כה:
בראשונה הובקעה העיר בתשעה בתמוז, בשניה בשבעה עשר בו.	דתניא:											!	כה:
שרף אפוסטמוס את התורה												!	כה: <
גמרא.												!	כה:
העמיד צלם בהיכל												!	כה: <
מנלן?												^	כה:
דכתיב (דניאל י"ב) ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמם.												!	כה:
וחד הוה? והכתיב (דניאל ט') ועל כנף שקוצים משמם												ז	כה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית בשלשה פרקים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	מאן דאמר											
תרי הוון, ונפל חד על חבריה ותבריה ליה לידיה, ואשתכח דהוה כתיב: אנת צבית לחרובי ביתא, ידך אשלימת ליה.	רבא:											כח:
בתשעה באב נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ												כט.
מנלן?												כט.
דכתיב (שמות מ') ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן.												כט.
שנה ראשונה עשה משה את המשכן, שניה הקים משה את המשכן ושלה מרגלים	ואמר מר:											כט.
וכתיב (במדבר י') ויהי בשנה השנית בחדש השני בעשרים בחדש נעלה הענן מעל משכן העדת												כט.
וכתיב (במדבר י') ויסעו מהר ה' דרך שלשת ימים.												כט.
אותו היום סרו מאחרי ה'.	רבי חמא בר חנינא:											כט.
וכתיב (במדבר י"א) והאספסוף אשר בקרבך התאוה וישבו ויבכו גם בני ישראל וגו'. וכתביב (במדבר י"א) עד חדש ימים, וגו' - דהוון להו עשרין ותרתין בסיון.												כט.
וכתיב (במדבר י"ב) ותסגר מרים שבעת ימים - דהוון להו עשרין ותשעה בסיון												כט.
וכתיב: (במדבר י"ג) שלח לך אנשים.												כט.
בעשרים ותשעה בסיון שלח משה מרגלים	ותניא:											כט.
וכתיב (במדבר י"ג) וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום.												כט.
הני ארבעים יום נכי חד הוון												כט.
תמוז דההיא שתא מלווי מליוה, דכתיב (איכה א') קרא עלי מועד לשבר בחורי.	אביי:											כט.
וכתיב (במדבר י"ד) ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם כליליה ההוא.												כט.
אותה לילה ליל תשעה באב היה. אמר להם הקדוש ברוך הוא: אתם בכיתם בכיה של חנם - ואני קובע לכם בכיה לדורות.	רבה אמר רבי יוחנן:											כט.
חרב הבית בראשונה												כט.
דכתיב (מלכים ב' כ"ה) ובהחדש החמישי בשבעה לחדש היא שנת תשע עשרה שנה למלך נבוכדנאצר מלך בבל בא נבזראדן רב טבחים עבד מלך בבל ירושלם וישרף את בית ה' וגו', וכתביב (ירמיהו נ"ב) ובהחדש החמישי בעשור לחדש היא שנת תשע עשרה [שנה] למלך נבוכדנאצר מלך בבל בא נבזראדן רב טבחים עמד לפני מלך בבל בירושלם וגו'.												כט.
אי אפשר לומר בשבעה - שהרי כבר נאמר בעשור, ואי אפשר לומר בעשור - שהרי כבר נאמר בשבעה. הא כיצד? בשבעה נכנסו נכרים להיכל, ואכלו וקלקלו בו שביעי שמיני, ותשיעי סמוך לחשיכה הציתו בו את האור, והיה דולק והולך כל היום כולו, שנאמר (ירמיהו ו') אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב.	ותניא:											כט.
אלמלי הייתי באותו הדור - לא קבעתיו אלא בעשירי, מפני שרובו של היכל בו נשרף.	והיינו דאמר רבי יוחנן:											כט.
ורבנן												כט.
אתחלתא דפורענותא עדיפא.	[רבנן]											כט.
ובשניה												כט.
מנלן?												כט.
מגלגלין זכות ליום זכאי וחובה ליום חייב.	דתניא:											כט.
כשחרב בית המקדש בראשונה אותו היום ערב תשעה באב היה ומוצאי שבת היה, ומוצאי שביעית היתה, ומשמרתה של יהויריב היתה, והלויים היו אומרים שירה ועומדין על דוכנם. ומה שירה היו אומרים - (תהלים צ"ד) וישב עליהם את אונם וברעתם יצמיתם. ולא הספיקו לומר יצמיתם ה' אלהינו, עד שבאו נכרים וכבשום, וכן בשניה.	אמר:											כט.
נלכדה ביתר												כט.
גמרא.												כט.

<p style="text-align: center;">disputants-חולקים statement-מימרא</p> <p style="text-align: center;">◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>		<p style="text-align: center;">challenge-קושיא question-שאלה</p> <p style="text-align: center;">^ תירוץ-answer ! proof-ראיה</p>											
<p style="text-align: center;">תענית-בשלושה פרקים</p>													
<p style="text-align: center;">מימרא</p>		<p style="text-align: center;">מאן דאמר</p>											
		כ	ט	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ	כ	כ	כ
נחרשה העיר.													◊
כשחרב טורנוסרופוס הרשע את ההיכל נגזרה גזרה על רבן גמליאל להריגה. בא אותו הגמון ועמד בבית המדרש, ואמר: בעל החוטם מתבקש, בעל החוטם מתבקש. שמע רבן גמליאל, אזל טשא מינייהו. אול לגביה בצנעא. אמר ליה: אי מצילנא לך מייתית לי לעלמא דאתי? - אמר ליה: הן. - אמר ליה: אשתבע לי. אשתבע ליה. סליק לאיגרא נפיל ומית. וגמירי, דכי גזרי גזירתא ומית חד מינייהו - מבטלי לגזרתייהו. יצתה בת קול ואמרה: אותו הגמון מזומן לחיי העולם הבא.													◊
משחרב הבית בראשונה נתקבצו כיתות כיתות של פרחי כהונה, ומפתחות ההיכל בידן, ועלו לגג ההיכל ואמרו לפניו: רבונו של עולם הואיל ולא זכינו להיות גזברין נאמנים - יהיו מפתחות מסורות לך, וזרקום כלפי מעלה. ויצתה כעין פיסת יד וקיבלתן מהם, והם קפצו ונפלו לתוך האור. ועליהן קונן ישעיה הנביא (ישעיהו כ"ב) משא גיא חזיון מה לך אפוא כי עלית כלך לגגות תשאות מלאה עיר הומיה קריה עליזה חלליך לא חללי חרב ולא מתי מלחמה. אף בהקדוש ברוך הוא נאמר (ישעיהו כ"ב) מקרקר קר ושוע אל החר.													◊
משנכנס אב ממעטין בשמחה וכו'													<
כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה - כך משנכנס אדר מרבין בשמחה													◊
הלכך, בר ישראל דאית ליה דינא בהדי נכרי - לישתמיט מיניה באב דריע מזליה, ולימצי נפשיה באדר דבריא מזליה.													◊
[רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב]													◊
(ירמיהו כ"ט) לתת לכם אחרית ותקוה, אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב: אלו דקלים וכלי פשתן.													◊
(בראשית כ"ז) ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה', אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב: כריח שדה של תפוחים.													◊
שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה אסורין לספר ולכבס.													<
לא שנו אלא לכבס וללבוש, אבל לכבס ולהניח - מותר													◊
אפילו לכבס ולהניח אסור.													◊
תדע, דבטלי קצרי דבי רב.													◊
בחמישי מותרים מפני כבוד השבת.													◊
למאי?													◊
אילימא לכבס וללבוש													◊
מאי כבוד שבת איכא?													◊
אלא - להניח.													◊
ובחמישי הוא דשרי, אבל השבת כולה - אסור													◊
לעולם לכבס וללבוש, וכשאין לו אלא חלוק אחד.													◊
מי שאין לו אלא חלוק אחד - מותר לכבסו בחולו של מועד.													◊
לא שנו אלא לכבס וללבוש, אבל להניח - מותר.													◊
אסור לכבס לפני תשעה באב אפילו להניח לאחר תשעה באב, וגיהוץ שלנו ככיוס שלהן, וכלי פשתן אין בהם משום גהוץ													◊
תיובתא.													◊
אף על פי שאמרו כלי פשתן אין בהם משום גהוץ - אבל אסור ללבושן בשבת שחל תשעה באב להיות בתוכה.													◊
לא שנו אלא לפניו, אבל לאחוריו - מותר.													◊
אפילו לאחוריו נמי אסור.													◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

תענית-בשלושה פרקים	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה אסור לספר ולכבס, ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת. כיצד? חל להיות באחד בשבת - מותר לכבס כל השבת כולה. בשני בשלישי ברביעי ובחמישי, לפניו - אסור, לאחריו - מותר.	מייתיבי:									♣	◇		כט:
חל להיות בערב שבת - מותר לכבס בחמישי, מפני כבוד השבת. ואם לא כבס בחמישי בשבת - מותר לכבס בערב שבת מן המנחה ולמעלה.										♣			כט:
לייט עלה אביי, ואיתימא רב אחא בר יעקב, אהא.	[אביי/רב אחא בר יעקב]									♣			כט:
חל להיות בשני ובחמישי - קורין שלשה ומפטיר אחד, בשלישי וברביעי - קורא אחד ומפטיר אחד.	[ת"ק]									♣	◇		כט:
לעולם קורין שלשה ומפטיר אחד.	רבי יוסי									♣	◇		כט:
תיובתא דשמואל										♣			כט:
תנאי היא	אמר לך שמואל:									!	◇		כט:
תשעה באב שחל להיות בשבת, וכן ערב תשעה באב שחל להיות בשבת - אוכל ושותה כל צרכו, ומעלה על שולחנו אפילו כסעודת שלמה בשעתו, ואסור לספר ולכבס מראש חדש ועד התענית, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]									♣	!	◇	כט:
כל החדש כולו אסור.	רבי יהודה:									♣	!	◇	כט:
אינו אסור אלא אותה שבת בלבד.	רבן שמעון בן גמליאל:									♣	!	◇	כט:
ונוהג אבל מראש חדש ועד התענית, דברי רבי מאיר.	ותניא אידך: [רבי מאיר]									♣	!	◇	כט:
כל החדש כולו אסור	רבי יהודה:									♣	!	◇	כט:
אינו אסור אלא אותה שבת בלבד.	רבן שמעון בן גמליאל:									♣	!	◇	כט:
ושלשתן מקרא אחד דרשו, דכתיב (הושע ב') והשבתני כל משושה חגה חדשה ושבתה.	רבי יוחנן:									♣	◇		כט:
מאן דאמר מראש חדש ועד התענית - מחגה										♣			כט:
ומאן דאמר כולו אסור - מחדשה										♣			ל.
ומאן דאמר כל השבת כולה אסור - משבתה.										♣			ל.
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.	רבא:									♣			ל.
הלכה כרבי מאיר.	רבא:									♣			ל.
ותרוייהו לקולא.										♣			ל.
וצריכא, דאי אשמועינן הלכה כרבי מאיר - הוה אמינא: אפילו מראש חדש, קמשמע לן הלכה כרבן שמעון בן גמליאל. ואי אשמועינן הלכה כרבן שמעון בן גמליאל - הוה אמינא: אפילו לאחריו, קמשמע לן הלכה כרבי מאיר.										♣			ל.